

Република Србија
УПРАВНИ СУД
17 У 6387/10 (2008)
18.11.2010. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд у већу састављеном од судија: Невене Милојчић, председника већа, Мирјане Аранђеловић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судијским саветником Драгицом Вранић, као записничарем, решавајући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... бр. ..., поднетој против решења Фонда за социјално осигурање војних осигураника УП-2 број 340/06 СП број 56811/II-II од 09.12.2008. године, у предмету усклађивање пензије, у нејавној седници већа одржаној дана 18.11.2010. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ ОДБИЈА.**

Образложење

Оспореним решењем, које је донето у извршењу пресуде Врховног суда Србије У. 4875/06 од 06.12.2007. године, одбијена је жалба тужиоца изјављена против решења Фонда за социјално осигурање војних осигураника СП број 056811 од 30.09.2005. године, којим је тужиоцу усклађена старосна пензија у висини од 85% од пензијског основа, почев од 01.08.2004. године, што

износи 3176,535 бодова, као и да ће исплата по овом решењу бити извршена у складу са обезбеђењем новчаних средстава, на основу Одлуке Министра одбране број 762-2 од 21.10.2004. године и 1169-1 од 13.05.2005. године.

У тужби поднетој Врховном суду Србије дана 24.12.2008. године, заведеној под бројем У. 8587/08, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због погрешно утврђеног чињеничног стања, повреде правила поступка и погрешне примене материјалног права. Наводи да се у образложењу оспореног решења апсолутно одступа од суштине предмета поступка, односно предмета поступка, односно предмета спора по претходно донетој пресуди Врховног суда Србије У. бр. 4875/06 од 06.12.2007. године. Тужилац истиче да се његов захтев не односи на усклађивање пензије са 01.08.2004. године, већ на одређивање положајне групе 17, коју имају подофицири чина старијег водника и заставника, а не мајор ЈНА односно мајор у пензији, што је грешка војних управних органа и туженог. Сматра да је требала да му се утврди 13. или 14. положајна група и да због тога трпи штетне последице. Наводи да је био учесник НОР-а од 05.08.1941. године до 15.05.1945. године и да је пензионисан као командир чете. Тужилац тражи примену чл. 255. Закона о општем управном поступку. Сматра да тужени орган није спровео пресуду Врховног суда Србије У. бр. 4875/06 од 06.12.2007. године као и да није поступио по чл. 255. Закона о општем управном поступку. Предлаже да суд тужбу уважи и оспорено решење поништи.

У одговору на тужбу тужени орган је остао код разлога из образложења оспореног решења и предложио да суд тужбу одбије, као неосновану.

Управном суду су дана 01.01.2010. године, на основу члана 89. и члана 90. став 1. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 116/08 и 104/09), уступљени предмети Врховног суда Србије и окружних судова у којима до 31.12.2009. године није донета коначна одлука, а за које је надлежан Управни суд, сагласно члану 29. став 1. истог Закона.

Решавајући овај управни спор на основу чињеница које су утврђене у управном поступку у смислу члана 38. став 1. Закона о управним споровима ("Службени лист СРЈ", број 46/96) и испитујући законитост оспореног решења у складу са чланом 39. став 1. истог Закона, а на основу члана 77. став 1. ("Службени лист РС", број 111/09), Управни суд је оценом навода тужбе, одговора на исту и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба неоснована.

Према списима предмета и разлозима из образложења оспореног решења, тужени орган је својим решењем правилно одбио жалбу тужиоца изјављену против решења првостепеног органа за коју одлуку је дао довољне и јасне разлоге које у свему прихвата и овај суд и налази да у поступку није било повреда процесних одредби па је потпуно и правилно утврдио чињенично стање, као и да је правилно примењено материјално право када је донето решење којим се усклађује пензија тужиоцу на 3176,535 бодова односно 85% од пензијског основа, почев од 01.08.2004. године. Ово стога што је на основу доказа у спису предмета утврђено да је тужиоцу као затеченом кориснику војне пензије, решењем Завода за социјално осигурање војних осигураника ЗСП број 56811 од 10.08.1973. године, усаглашена старосна пензија, почев од јануара 1973. године и да му је тада утврђено право на положајну плату за 17. положајну групу. Приликом каснијег усклађивања пензије и даље је у пензијском основу 17. положајна група, а што се види из донетих решења о усклађивању пензије. Такође, преко Војне поште 1790 (Управа за кадрове) достављена је допуна обрасца ППСЗ број 12351-25974 од 31.12.2004. године, у коме стоји да је тужилац у последњем месецу пре престанка војне службе био на располагању у пуку везе у чину мајор, 17. положајна група и да му као посебна накнада због тежине карактера и трајања рада припада 10% од основне плате, а да није био вршилац командне или руководеће дужности, на основу чега је и усклађена пензија ожалбеним решењем. На основу тако утврђеног чињеничног стања правилно је првостепени орган ускладио тужиочеву пензију, односно утврдио да тужилац за службу у одговарајућој јединици припада 10% од основне плате, а да није био вршилац командне или руководеће дужности, да је правилно усклађен део плате према дужности за 17. положајну групу као и

сви други елементи пензијског основа. Ово стога што је и у допуни обрасца ППСЗ наведено да тужиоцу припада 17. положајна група и да није био вршилац командне или руководеће дужности у последњем месецу пре престанка војне службе.

Обзиром на изнето, правилно је по оцени Управног суда поступио тужени орган када је применом чл. 2. ст. 1. тач. 4. Уредбе о изменама и допунама Уредбе о платама и другим новчаним примањима ПВ и ЦЛ у Војсци Југославије (“Службени лист СЦГ”, бр. 35/04) и применом одредбе чл. 5. Уредбе о начину остваривања и престанку права из Пензијског и инвалидског осигурања војних осигураника (“Службени лист СРЈ”, бр. 36/04), којом је происано да се пензије и друга примања војних осигураника усклађују по службеној дужности, а да ће се појединачна решења о усклађивању пензија и других примања војних осигураника издати на захтев војних осигураника, донео одлуку као у диспозитиву оспореног решења.

Суд је посебно ценио тужбени навод који се односи на непоступање туженог органа по чл. 255. Закона о општем управном поступку и налази да је исти неоснован јер је у овом поступку одлучивано о захтеву тужиоца од 21.09.2005. године, за усклађивање пензије, како то правилно цени тужени орган у оспореном решењу, поступајући у извршењу пресуде Врховног суда Србије број У 4875/06 од 06.12.2007. године

Код изнетог чињеничног стања, Управни суд је остале наводе тужбе оценио неоснованим и без утицаја на другачију оцену законитости оспореног решења, јер овим наводима тужилац није довео у сумњу утврђено чињенично стање, нити је навео околности или доказе који нису оцењени у управном поступку, а били би од утицаја на другачије решење ове управне ствари.

На основу изнетог, налазећи да наводи тужбе не могу да доведу до другачијег одлучивања у погледу законитости оспореног решења, Управни суд је нашао да је решење правилно и на закону засновано и на основу чл. 41. ст. 2. Закона о управним споровима (“Службени лист СРЈ”, бр. 46/96), који се

примењује на основу одредбе члана 77. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 18.11.2010. године, 17 У 6387/10 (2008)

Записничар
Драгица Вранић,с.р.

Председник већа-судија
Невена Милојчић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

ИР